

Bandes de so

Ed Shearmur: un home desaprofitat?

Házael González

Righteous Kill

De tant en tant, ens sacsegen a la butaca notícies cinematogràfiques d'aquestes que, a priori, ens resulten força interessants, perquè sembla que ens ofereixen l'ocasió d'assistir a un gran esdeveniment dintre del món del setè art. De sobte, una estrena a la cartellera és tan important que mereix fins i tot uns segons de glòria als informatius de televisió: això no ho havíem vist gairebé mai, una oportunitat única de gaudir d'un moment únic, la qual cosa es transforma després en una pel·lícula més que passa sense glòria. I parlem de tot això perquè ens referim certament a un moment cinematogràfic molt esperat gairebé per tothom: la trobada de dos "monstres" interpretatius en un mateix film, dos grans mestres com Robert DeNiro i Al Pacino. El petit miracle ha succeït a *Asesinato justo* (*Righteous Kill*, Jon Avnet, 2008), i malauradament, ni el guió ni la direcció (ni moltes altres coses) han estat a l'altura: on esperàvem trobar un autèntic festí pels sentits i una història inoblidable, només hi ha uns quants bons moments (deguts, és clar, als dos grans actors). I així, un moment històric es converteix en una curiositat més, molt desaprofitada per la indústria.

I això precisament ens dona l'excusa perfecta per parlar d'un compositor jove que ha fet bastant feina als darrers temps i que, d'una forma discreta i sense fer massa renou, ha anat apareixent a distintes produccions més o menys interessants en què hem pogut gaudir d'una música moltes vegades ben destacada: parlem del britànic Ed (o Edward, perquè segons quines feines les signa amb el nom complet) Shearmur, un home que és capaç d'aconseguir guanyar ni més ni menys que un Emmy per la sintonia original composta per a la sèrie de televisió *Masters of Horror* (tot un fenomen social a Estats Units gràcies a la televisió per cable i als bons plantejaments del seu creador Mick Garris), i a qui d'altra banda no acabem de veure a films que destaquin realment. Com és el cas d'*Asesinato Justo*: el primer que ens crida l'atenció és la força del tema principal pensat realment per oferir-nos sensacions especials (allò que no aconsegueix la pel·lícula), i encara que la resta de composicions van sent més o menys bones, ja ens crida l'atenció sobre la seva forma tan particular d'actuar, i no podem evitar pensar, una vegada més, en el fet de si aquest home no desaprofita el seu talent.

Perquè si repassem una mica la seva carrera ens adonem que ha fet cinema d'allò més comercial i conegut gairebé des dels seus inicis, amb aquella adaptació de la famosa sèrie de televisió que es va dir *Caballero del diablo* (*Tales From the Crypt: Demon Knight*, Ernest R. Dickerson i Gilbert Adler, 1995), o també coses com *The Leading Man* (John Duigan, 1996, protagonitzada pel cantant Jon Bon Jovi), *Especie Mortal 2* (*Species 2*, Peter Medak, 1998), les taquilleres *Los Angeles de Charlie* (*Charlie's Angels*, McG, 2000) i la seva segona part *Los Angeles de Charlie: Al Límite* (*Charlie's Angels: Full Throttle*, McG, 2003), paròdies com *Johnny English* (Peter Howitt, 2003) o *Epic Movie* (Jason Friedberg i Aaron Seltzer, 2007), i sense oblidar comèdies intrascendents com *Loco viaje al campus* (*College Road Trip*, Roger Kumble, 2008). Però també, i això és el que és més interessant, especials i bones pel·lícules en què la seva mà era absolutament inoblidable però que varen passar sense massa ressò, com és el cas de la romàntica *Cruels intenciones* (*Cruel Intentions*, Roger Kumble, 1999), l'especial *Sky Captain y el mundo del mañana* (*Sky Captain and the World of Tomorrow*, Kerry Conran, 2004), o fins i tot la feina anterior amb aquest darrer director que avui ens ocupa, *88 Minutos* (*88 Minutes*, Jon Avnet, 2007).

A la vista d'una carrera així, ¿no és lícit pensar que un talent com el de Shearmur, que ens ha demostrat de sobres la seva vàlua, està una mica desaprofitat? Bé, sabem de sobres que a Hollywood tot és possible, o sigui que potser només sia qüestió de temps. ■